

שזקוק להם שעות רבות בכל שבוע, אלא הם מהווים שעבוד מלא של כל בני המשפחה וכל מי שקרוב לחולה. תחושת השחרור וההקלה האינסופית שחמשת האנשים הנפלאים האלו ביטאו הייתה כל כך חזקה, שאני כבר לא יודע למי תרמתי יותר. למעשה, החיים של עשרים אנשים לפחות השתנו ללא הכר. זו תחושה של סיפוק גדול."

להעלות מודעות

רגעים ספורים לפני שנכנס לניתוח, ינקי יצר קשר עם המשפחה שהכיר בילדותו ושבעקבות האסון שארע לה גברה אצלו המודעות לתרומת אברים. "סיפרתי להם שאני נכנס לתרומת כליה ועושה זאת בהשראה של בנם ובעקבות הפעילות שלהם בתחום השתלות איברים. הם התרגשו מכך מאוד", הוא מספר. "בחדר הניתוח חשבתי על מפקדי האהוב נדב מילוא ז"ל, ממנו למדתי שלפני כל דבר אחר הכי חשוב להיות בן-אדם. מענטש, וחשתי שהוא מלווה אותי".

הניתוח, לדבריו, עבר ללא תקלות מיוחדות, וגם ההתאוששות הייתה אמנם כואבת, אך יחסית מהירה. "האשפוז היה אפילו מהנה", הוא מציין, "בבית החולים מתייחסים לתורמים כ-VIP. העניקו לי סוויטה מיוחדת - אחת משתי סוויטות שהוקמו במחלקה לאשפוז תורמים, לזכרו של הרב הבר זצ"ל. אגב, לצערי לא זכיתי להכיר את הרב, אך נפגשתי עם אשתו הרבנית שביקרה אצלי לאחר הניתוח. היא סיפרה לי על בעלה שהיה מתייחס לתורמים כאילו הם חפץ של קדושה. זה היה מאוד מחזק ומרגש". למעשה, עד אותו רגע כמעט אף אחד לא ידע על תרומתו. "למרות שאני שותף במשרד גדול של עורכי דין, עם כ-500 עובדים, שיתפתי רק שניים מתוכם בכך שאני עומד לתרום. אחת מהן היא עובדת שבעלה מושתל כליה דרך מתנת חיים.

"האמת היא שגם אחרי התרומה לא תכננתי לדבר על כך יותר מידי, אבל אחרי ששמעתי תגובות נדהמות מסביבי, קלטתי עד כמה שתרומת כליה לא נמצאת במודעות של הסביבה שבה אני עובד ושהדיבור על כך חשוב ונחוץ. יש הרבה חסד ונתינה בכל הציבורים והמגזרים במדינת ישראל, אבל תרומת כליה עדיין לא נמצאת במודעות מספיקה של חלק מהם. אמנם זה לא מתאים לכל אחד, אבל זה מתאים להרבה ובהחלט לא אמור להיות שייך רק לסקטור מסוים."

יכולת לדעת עד כמה הם ישפיעו על חייו של המקבל, בתרומת כליה התועלת מידית ועושה שינוי מהותי מקצה לקצה. ברגע בו הכליה מתחברת לגוף המושתל היא מתחילה לעבוד והמדדים הופכים להיות תקינים בזמן קצר. ראיתי את המושתלת שלי לפני ואחרי הניתוח. אפילו כשהיא הייתה עדיין בבית חולים אחרי ניתוח קשה אפשר היה לראות בה שינוי גדול, והיא נראתה צעירה בכמה שנים.

"הילדים שלה סיפרו לי שכאשר שאלו אותה לפני הניתוח מה החלום שלה, היא השיבה: 'אני חולמת לשתות כוס מים'. אחרי הניתוח הרופא הורה לה לשתות כמה שיותר כדי שהכליה תתפקד והיא זכתה להגשים את החלום הזה שלאדם רגיל נראה טריוויאלי. זה לא יאומן, איך בניתוח של שלוש שעות אתה משנה לאנשים את כל החיים."

לשנות חיים

כבר בשלבים הראשונים של תהליך ההתאמה, פנו לינקי ממתנת חיים ושאלו אם יש לו רצון לתרום דווקא לחולה מסוים. "התגובה הראשונה שלי הייתה: 'התחת אלוקים אני?'" הוא נזכר. "הסברתי להם שאני לא רוצה לקבוע למי לתרום. בכל זאת, הם המשיכו לשאול: 'אולי תרצה לתרום לילד קטן, או לאמא לילדים, או כל קרטיין אחר?' אז הבנתי את האופן שבו עובדים הדברים, והשבתי שאני מעדיף לתרום למי שקשה למצוא לו התאמה". בסופו של דבר התאימו בינו לבין אישה לא צעירה מהעדה האתיופית, אמא לחמישה ילדים, שבמשך שבע השנים האחרונות מצויה בטיפולי דיאליזה מייסרים, ובנוסף סובלת מנוגדנים גבוהים, כך שרבים מן התורמים לא התאימו לה. "עד שאושפתי בבית החולים לא ידעתי את שמה, אך בערב לפני הניתוח נפגשנו לכמה דקות במחלקה", מספר ינקי. "זה היה מרגש מאוד, ומרגש לא פחות היה להכיר את חמשת ילדיה שלחלקם ילדים קטנים משלהם. לאחר הניתוח הם סיפרו לי איך שאמא שלהם מתאוששת ותיארו את זה כמו סוג של לידה מחדש. הם אפילו קנו לי בלון עם הכיתוב - It's a girl. תוך כדי השיחה איתם גם גיליתי דבר נוסף שלא קראתי קודם לכן בשום מחקר או מידע - הכליה שתרמתי עתידה לשחרר חמש משפחות שמשועבדות כבר שנים רבות לכאב, לסבל, לטיפולים ולצרכים של אמא החולה - ממש כמו יציאה לחירות. הבנתי שטיפולי דיאליזה אינם קשים ואינטנסיביים רק למטופל

כמה שזה מדהים, כי במחלקה לא מקטלגים ולא שופטים. אין דתיים וחילוניים, אין שמאל וימין, אין חרדים, אין רוסים, אין אתיופים, אין ערבים, אין ערסים, אין ביבי ואין רק לא ביבי. יש רק שורה ארוכה של בני אדם יפים שנבראו בצלם והתקבצו למקום אחד לעשות מעשים משני חיים על בסיס יומי."

צדקה אמיתית

לתרומת הכליה של ינקי קדמו שנתיים של הכנה ויותר מ-20 שנות מודעות. "בעבר היו לנו שכנים שבנם הקטן נהרג בתאונה קשה ובבית החולים נקבע מותו. הוריו האצילים החליטו לתרום את איבריו, למרות שבאותם ימים זה היה פחות מקובל והייתה פחות מודעות לכך. מאז הם קידמו מאוד את נושא השתלות האיברים, ותמיד עקבתי בהתפעלות אחר פעילותם. זו גם הסיבה שמאז שהייתי נער, אני נושא בתעודת הזהות שלי כרטיס אדי בו כתוב שאני מאשר לתת 'כל איבר מגופי שהזולת יוכל להיעזר בו להצלת חייו'."

ובכל זאת, הרצון לתרום כליה בעודו בחיים, החל להתגבש אצלו רק בשנתיים האחרונות. "אני לא יודע להצביע על הנקודה שבה הבנתי שאני רוצה לתרום כליה, אבל מהרגע בו הגעתי להחלטה, הייתי לגמרי בטוח בה. ניגשתי לתהליך הבדיקות, אך אז הסבירו לי שיש לי כמה תוצאות גבוליות. ביררתי מהן, והסתבר שיש אפשרות לשפר אותן, בין היתר באמצעות דיאטה מתאימה. החלטתי ללכת על זה עד הסוף. יש אנשים שרוצים לתרום ונבהלים כשפוסלים אותם וחשוב לדעת שאפשר לפעמים בקלות לשפר תוצאות. מי שהדבר בוער בו לא צריך לוותר בקלות. בסופו של דבר גם שיפרתי את מצבי הבריאותי בעקבות השיפורים שהייתי צריך לעשות כדי לחזור להליך."

מאיפה הכוח להמשיך להתעקש?

"נכון, זה לא הדבר הכי קל, אבל לאורך הדרך היה ברור לי שהתועלת בתרומה היא גדולה, עד שידעתי ששווה לי להתאמץ. אני טיפוס שלא סומך בקלות על מה שאומרים לי ואוהב לקרוא ולחקור, לכן קראתי המון מידע ומחקרים על תרומת כליה, על האופן שבו היא מתבצעת ועל השפעתה על חיי התורם והנתרם. גם יצאתי לבקר במחלקות דיאליזה, כדי להתרשם מקרוב. המסקנה מכל הביירוים האלו הייתה חד משמעית - בשונה ממעשי צדקה אחרים שאתה יכול לעשות, ואין לך

ינקי פפר ביקש לתרום כליה "למי שהכי זקוק לה" < בערב הניתוח הוא התוודע למושתלת - אישה מבוגרת מהעדה האתיופית < ויש גם את חמשת ילדיה ומשפחותיהם שיצאו לחירות

להוציא לחירות

"אין הרבה הזדמנויות כמו שהיו לי, כדי לפגוש את ישראל היפה, המוכשרת, האמתית, הלא צינית והלא קטנונית", מציין ינקי פפר, שותף במשרד עורכי הדין 'מיתר'. את הדברים הוא אומר כחודשיים אחרי שתרם כליה, והרגיש את היופי של עם ישראל. "עברתי את ההשתלה בבלינסון, וגיליתי עד